

А на край, когато момчето възмъждей упрек на родители ще хвърли: аз ако съм бил младо-безумно, баща ми нали е бил с ума си.

Недосвръшил мисъл подета Горнака влезе в стаята си. И както луната бе през прозорец огряла леглото на Добрияна — той се спря изненадан: Добриян, както беше заспал, озарен от лунния светлик, му припомни образа му преди трийсет години. Такъв той се помнеше в огледалото, кога за седянка се готвяше.

И колкото да го беше яд на сина си — сега се спре с умиление и се загледа о него.

... Туй съм аз преди толкози години!

Нови мисли бликнаха в глава му и той се облегна на леглото си, без да смене очи от Добриян.

Колкото повече си припомняше своето минало — толкова по лесно изпъкваше приликата между бащата и сина. И по лице и по живот те бяха едно и също.

— Чудни съж, делата ти Господи, — прошепна Горнака.

И без да знае защо, на Горан Горнака му додража. Нещо ставаше с него, каквото той не помни до сега.

По рано той често се е замислял, че смъртта е нечакана гостенка. Това не будеше в него страх. Само някъво униние обземаше духа му. Мъчно му бе, че заедно с него ще загинат и толкова хубави неща в душата му, за която той бе сторил толкова грижи. А сега му се стори, че той ще живее и след смъртта си.

... Щом Добриян тъй много прилича на мене и по любов и по работа — то не съм ли аз във него?

Сега той спи и сигурно сънува оноза, което аз сънувах някога. Вчера направил същото, което и аз сторих преди години; утре ще стори туй, което аз съм бил — тогаз?

И за Горнака се откриваха нови разбирания за живота. Той долавяше, че бащата се преражда в сина си и че щом сина живее — бащата не е мъртав. Горан Горнака за пръв път в живота си догади тайната на битието: смъртта е начало на един и същ живот, само че живот по-свършен.

За да се увери в правотата на своята мисъл той се замисли за посеяното зърно жито. И когато проследи живота